

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

zo 7. septembra 2022*

„Verejná služba – Prijímanie do zamestnania – Oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/378/20 (AD 7) – Právnicki lingvisti s chorvátskym jazykom na Súdnom dvore Európskej únie – Rozhodnutie výberovej komisie nepripustiť žalobcu do ďalšej fázy výberového konania – Podmienky pripustenia – Podmienka týkajúca sa úrovne vzdelania zodpovedajúcej dokončenému vysokoškolskému štúdiu, osvedčená chorvátskym diplomom v odbore právo – Držba francúzskeho diplomu v odbore právo – Voľný pohyb pracovníkov – Žaloba o neplatnosť“

Vo veci T-713/20,

OQ, v zastúpení: R. Štaba, advokátka,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: D. Milanowska, R. Mrljić a L. Vernier, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia L. Madise (spravodajca) a J. Martín y Pérez de Nanclares,

tajomník: E. Coulon,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na to, že účastníci konania nepredložili návrh na nariadenie pojednávania v lehote troch týždňov od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a vzhľadom na rozhodnutie podľa článku 106 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: chorvátčina.

Rozsudok

- 1 Svojou žalobou založenou na článku 270 ZFEÚ sa žalobca, OQ, domáha zrušenia rozhodnutia výberovej komisie vo výberovom konaní (ďalej len „výberová komisia“) z 3. septembra 2020 nepripustiť ho do ďalšej fázy verejného výberového konania EPSO/AD/378/20 na vytvorenie rezervného zoznamu právnikov lingvistov s chorvátskym jazykom pre Súdny dvor Európskej únie. Žalobca tiež navrhuje zrušenie rozhodnutia, ktorým sa zamietajú jeho žiadosti o preskúmanie tohto rozhodnutia, ktoré prijala výberová komisia 12. októbra 2020.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 2 Žalobca, chorvátsky štátny príslušník, absolvoval vysokoškolské štúdium práva v Taliansku a vo Francúzsku. V roku 2012 získal v tomto poslednom uvedenom štáte magisterský titul v odbore „právo, ekonómia a manažment na profesionálne účely so zameraním na súkromné právo, špecializácia právnik lingvista“ na univerzite v Poitiers, ktorá bola v Chorvátsku na účely výkonu zamestnania uznaná na základe „odborného uznania“. Žalobca vykonával počas obdobia o niečo viac než troch rokov, od konca roka 2013 do začiatku 2017, funkciu prekladateľa v Európskom parlamente, a to v oddelení chorvátskeho jazyka, a od jesene 2018 bol advokátskym koncipientom v Chorvátsku, a to aj v čase, keď v apríli 2020 podal svoju prihlášku do verejného výberového konania uvedeného v bode 1 vyššie. Tieto jednotlivé skutočnosti uviedol vo svojej prihláške do tohto výberového konania.
- 3 V oznámení o výberovom konaní týkajúcom sa výberového konania, do ktorého sa žalobca prihlásil (Ú. v. EÚ C 72 A, 2020, s. 1, ďalej len „oznámenie o výberovom konaní“), sa okrem iného uvádzalo, pokiaľ ide o konkrétne podmienky prijímania do zamestnania, že sa nevyžaduje žiadna odborná prax, a pokiaľ ide o „požadované kvalifikácie“, ktoré sa vzťahovali tak na jazykové znalosti, ako aj na získané doklady a diplomy, že v súvislosti s týmto posledným uvedeným aspektom sa žiada o „vzdelanie zodpovedajúce ukončenému vysokoškolskému štúdiu, osvedčené jedným z týchto diplomov v oblasti chorvátskeho práva: Diploma iz hrvatskog prava stečena na sveučilišnom studiju (magistar/magistra prava ili diplomirani pravnik/diplomirana pravica)“. Bolo spresnené, že pri určení, či uchádzač dosiahol úroveň zodpovedajúcu ukončenému vysokoškolskému štúdiu, výberová komisia zohľadní pravidlá platné v čase získania diplomu.
- 4 Výberová komisia vo svojom rozhodnutí z 3. septembra 2020 žalobcovi oznámila:
„Na základe údajov uvedených vo Vašej prihláške nespĺňate podmienky prijatia týkajúce sa kvalifikácie: nemáte úroveň vzdelania zodpovedajúcu ukončenému vysokoškolskému štúdiu, osvedčenému jedným z [požadovaných] diplomov v oblasti chorvátskeho práva.“
- 5 Žalobca vo svojej žiadosti o preskúmanie tvrdil, že jeho francúzsky magisterský diplom bol v Chorvátsku uznaný za rovnocenný s chorvátskym magisterským titulom, a to uznesením príslušného orgánu, ktoré priložil. Dôsledky takého uznesenia v chorvátskom právnom poriadku spresnil v rozhodnutiach Ustavni sud (Ústavný súd, Chorvátsko) a Vrhovni sud (Najvyšší súd, Chorvátsko), ktoré žalobca tiež priložil. Žalobca s odkazom na rozsudok z 13. októbra 2017, Brouillard/Komisia (T-572/16, neuvěřený, ďalej len „rozsudok Brouillard III“, EU:T:2017:720), uviedol, že výberová komisia bola povinná zohľadniť právne účinky vyššie uvedeného uznesenia, a to, že podľa chorvátskeho práva má jeho francúzsky magisterský diplom rovnaké účinky ako magisterský diplom získaný v Chorvátsku.

- 6 Vo svojom rozhodnutí z 12. októbra 2020 výberová komisia zamietla žiadosť o preskúmanie z dôvodu, že bola viazaná oznámením o výberovom konaní, ktoré určovalo pre obsadzované pracovné miesta požadovanú kvalifikáciu, a že všetky prihlášky boli z hľadiska tohto oznámenia preskúmané rovnako. Zdôraznila, že právnici lingvisti Súdneho dvora Európskej únie musia byť schopní prekladať do „jazyka výberového konania“ často zložité právne alebo legislatívne texty aspoň z dvoch ďalších jazykov, čo v prejednávanej veci vyžadovalo dôkladnú znalosť chorvátskeho právneho systému a právnej terminológie, čo bolo opäť možné zabezpečiť iba získaním chorvátskeho vysokoškolského diplomu z odboru právo. Výberová komisia v tejto súvislosti zdôraznila, že štúdium žalobcu sa netýkalo chorvátskeho práva. Uznanie jeho francúzskeho diplomu na účely výkonu zamestnania v Chorvátsku tiež nepotvrdilo znalosti chorvátskeho právneho systému a právnej terminológie.

Návrhy účastníkov konania

- 7 Žalobca navrhuje zrušiť rozhodnutia výberovej komisie z 3. septembra a 12. októbra 2020 a uložiť Európskej komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 8 Komisia navrhuje zamietnuť žalobu a uložiť žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 9 Na úvod treba pripomenúť, že článok 4 rozhodnutia Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Súdneho dvora, Dvora audítorov, Hospodárskeho a sociálneho výboru, Výboru regiónov a Európskeho ombudsmana z 25. júla 2002 o založení Úradu pre výber pracovníkov Európskych spoločenstiev (2002/620/ES) (Ú. v. ES L 197, 2002, s. 53; Mim. vyd. 01/004, s. 46) stanovuje:
- „V súlade s článkom 91a služobného poriadku sa žiadosti a sťažnosti týkajúce sa výkonu právomocí delegovaných podľa článku 2 ods. 1 a 2 tohto rozhodnutia podávajú úradu. Odvolania v týchto záležitostiach sa podávajú Komisii.“
- 10 To je dôvod, pre ktorý je žalovanou v prejednávanej veci Komisia napriek tomu, že ide o rozhodnutie výberovej komisie výberového konania, ktoré organizoval Európsky úrad pre výber pracovníkov (EPSO) pre Súdny dvor Európskej únie. V odpovedi na otázku Všeobecného súdu totiž žalobca uviedol, že ako žalovanú v skutočnosti chcel označiť Komisiu, hoci v žalobe pôvodne uviedol EPSO (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 2013, Taliansko/Komisia, T-248/10, neuvverejnený, EU:T:2013:534, body 25 a 26 a citovanú judikatúru).
- 11 Treba tiež pripomenúť, že pokiaľ uchádzač vo výberovom konaní v súlade s pravidlami stanovenými v oznámení o výberovom konaní požiada o preskúmanie rozhodnutia výberovej komisie, ako je to v prejednávanej veci, rozhodnutie prijaté výberovou komisiou po preskúmaní situácie uchádzača nahrádza pôvodné rozhodnutie výberovej komisie, a teda predstavuje akt, ktorý mu spôsobuje ujmu (rozsudky zo 16. decembra 1987, Beiten/Komisia, 206/85, EU:C:1987:559, bod 8; z 11. februára 1992, Panagiotopoulou/Parlament, T-16/90, EU:T:1992:11, bod 20, a z 5. septembra 2018, Villeneuve/Komisia, T-671/16, EU:T:2018:519, bod 24).
- 12 V dôsledku toho treba v prejednávanej veci návrhy na zrušenie považovať za návrhy smerujúce proti jedinému rozhodnutiu spôsobujúcemu ujmu, a to rozhodnutiu výberovej komisie z 12. októbra 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), prijatému v odpovedi na žiadosť o preskúmanie jej rozhodnutia z 3. septembra 2020, ktoré nahrádza.

- 13 Žalobca uvádza ako žalobné dôvody smerujúce k zrušeniu prekročeniu právomoci výberovej komisie, ktorá nezohľadnila, že francúzsky diplom bol uznaný v Chorvátsku, a zjavne nesprávne posúdenie výberovej komisie, najmä preto, že nezohľadnila jeho odbornú prax.
- 14 Vo svojom prvom žalobnom dôvode žalobca tvrdí, že výberová komisia zasiahla do právomocí chorvátskych orgánov, ktoré uznali jeho francúzsky diplom za rovnocenný s chorvátskym diplomom prostredníctvom odborného uznania zahraničných diplomov z vysokoškolského štúdia na účely výkonu zamestnania v Chorvátsku. Toto uznávacie konanie zohľadňuje len úroveň nadobudnutých znalostí a schopností bez porovnania vzdelávacích odborov, a preto sa podľa žalobcu výberová komisia nemohla na účely vylúčenia jeho prihlášky oprieť o to, že v tomto konaní sa neporovnáva študijný odbor, z ktorého žalobca získal francúzsky diplom, s chorvátskymi diplomami požadovanými v oznámení o výberovom konaní, ani o to, že chorvátske orgány neoverili vedomosti žalobcu v oblasti chorvátskeho práva. Francúzsky diplom žalobcu mu umožnil vstúpiť v Chorvátsku do advokátskeho povolania a vykonávať ho ako advokátsky koncipient zapísaný v advokátskej komore v Záhrebe (Chorvátsko) v dvoch po sebe nasledujúcich advokátskych kanceláriách, hoci jednou zo základných podmienok toho, aby to mohol dosiahnuť, je absolvovanie úplného vysokoškolského štúdia práva na právnickej fakulte v Chorvátsku. To preukazuje, že podľa chorvátskeho práva sa diplom práva žalobcu úplne považoval za rovnocenný právnický diplom vydaný v Chorvátsku. Žalobca tvrdí, že tieto skutočnosti, vrátane jeho odbornej praxe, ktorú uviedol vo formulári prihlášky, preukazujú, že dosahuje tak z vecného, ako aj formálneho hľadiska tú istú úroveň, ako je úroveň potvrdená diplomami požadovanými v oznámení o výberovom konaní. Rozhodnutie výberovej komisie teda predstavovalo zásah do jeho základných práv občana Európskej únie, ako sú zakotvené v Charte základných práv Európskej únie, najmä práva na prácu a práva na rovnosť, ako aj porušenie zákazu diskriminácie.
- 15 Vo svojom druhom žalobnom dôvode žalobca tvrdil, že výberová komisia sa tým, že nezohľadnila tieto skutočnosti, dopustila zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu, najmä pokiaľ ide o úroveň jeho vedomostí o chorvátskom práve. Výberová komisia tým, že sa dopustila tohto pochybenia, nezohľadnila prínos jeho skúseností tak v oblasti chorvátskej právnej praxe, ako aj v prekladateľstve. Žalobca uvádza, že niekoľko mesiacov po podaní prihlášky zložil „justičnú skúšku“, ktorá advokátom umožňuje vykonávať všetky ich úlohy a na ktorú sa advokátski koncipienti môžu zapísať po 18 mesiacoch výkonu praxe v Chorvátsku. To *a posteriori* preukazuje, že skutočne mal vedomosti o chorvátskom právnom systéme a právnej terminológii, ktoré boli požadované v oznámení o výberovom konaní. V tejto súvislosti v podstate kritizuje nekoherentnosť medzi zamietnutím jeho prihlášky a prijatím prihlášok osôb, ktoré mali o chorvátskom práve iba teoretické znalosti.
- 16 V replike žalobca odpovedal Komisii bez toho, aby priradil svoju argumentáciu k jednému alebo druhému z jeho žalobných dôvodov smerujúcich k zrušeniu, keďže samotná Komisia odpovedala na tieto žalobné dôvody súhrnne z dôvodu, že sa vo veľkej miere prekrývali. Žalobca uvádzal, že výberová komisia porušila článok 5 ods. 3 písm. c) a článok 27 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), ktoré sa týkajú minimálnych úrovní vzdelávania úradníkov a zásad, ktorými sa má riadiť prijímanie úradníkov Európskej únie do zamestnania. Všeobecnejšie tvrdil, že podmienky účasti vo výberovom konaní nemôžu byť v rozpore s právnou úpravou Únie a že výberová komisia nemôže mať neobmedzenú diskrečnú právomoc pri určení, či kvalifikácie a odborná prax uchádzačov zodpovedajú úrovni požadovanej v oznámení o výberovom konaní. Uvádzal, že hierarchia noriem, ktoré má výberová komisia uplatňovať, je takáto: zakladajúce zmluvy, služobný poriadok a oznámenie o výberovom konaní. V tejto súvislosti tvrdil, že výberová komisia porušila článok 45 ZFEÚ týkajúci sa voľného pohybu pracovníkov v rámci Únie, ktorý sa uplatňuje na prijímanie do zamestnania tak v rámci inštitúcií Únie, ako aj

v členských štátoch. Na tomto základe sa žalobca domnieval, že výberová komisia mala uplatniť zásady vyplývajúce z rozsudku zo 6. októbra 2015, Brouillard (C-298/14, ďalej len „rozsudok Brouillard I“, EU:C:2015:652), t. j. zohľadniť všetky jeho diplomy, osvedčenia a iné doklady o formálnej kvalifikácii, ako aj relevantnú odbornú prax, a to porovnaním kvalifikácie, ktorú tieto diplomy osvedčujú, a schopnosťami vyžadovanými v oznámení o výberovom konaní.

- 17 Pokiaľ ide o vec samu, Komisia na doplnenie toho, čo výberová komisia uviedla vo svojom rozhodnutí z 3. septembra 2020 a v napadnutom rozhodnutí, odpovedala, že vzhľadom na potreby právnik lingvistu s chorváckym jazykom na Súdnom dvore Európskej únie oznámenie o výberovom konaní jasne a presne uvádzalo požiadavky týkajúce sa kvalifikácie a diplomov, potrebné na prihlásenie sa do výberového konania: úroveň vysokoškolského vzdelania, predmet štúdia, teda chorvátske právo, a diplomy, t. j. jeden z uvedených diplomov v oblasti chorvátskeho práva. Komisia v duplike uvádzala, že v oznámení o výberovom konaní sa nevyžadovalo, aby celé štúdium prebehlo v Chorvátsku. Žalobca nesplnil druhú a tretiu požiadavku uvedenú vyššie. Ako však bolo opakovane rozhodnuté v judikatúre, porota vo výberovom konaní bola povinná dodržiavať znenie oznámenia o výberovom konaní. Uznanie francúzskeho magisterského diplomu žalobcu v Chorvátsku na účely zamestnania v Chorvátsku, dokonca ani na účely nástupu na výkon povolania advokátskeho koncipienta v Chorvátsku z tohto diplomu neurobilo jeden z diplomov v oblasti chorvátskeho práva požadovaných na účasť vo výberovom konaní, do ktorého sa žalobca prihlásil, aby mohol vykonávať funkciu právnik lingvistu, a nie aby mohol vykonávať funkciu v Chorvátsku. V tejto súvislosti porota nezasiahla do právomocí chorváckych orgánov. Pokiaľ ide o odbornú prax uchádzača, tá je irelevantná, keďže v oznámení o výberovom konaní sa uvádzalo, že odborná prax sa nevyžaduje. Ak by to výberová komisia zohľadnila, nevyhovela by oznámeniu o výberovom konaní.
- 18 Komisia navyše v duplike vzniesla námietku neprípustnosti proti tomu, že žalobca sa odvolal na článok 5 ods. 3 písm. c) a článok 27 služobného poriadku, ako aj článok 45 ZFEÚ vo fáze repliky. Podľa jej názoru žalobca v priebehu konania v rozpore s článkom 84 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu uviedol nové žalobné dôvody.
- 19 Všeobecný súd spoločne preskúma oba žalobné dôvody uvedené v žalobe ako dôvody na zrušenie rozhodnutia. Ako uviedla Komisia, vo veľkej miere sa prekrývajú. Okrem toho žalobné dôvody „prekročenie právomocí“ a „zjavne nesprávne posúdenie“ v skutočnosti zahŕňajú rôzne žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré Všeobecný súd preskúma podľa potreby.
- 20 Ako uvádzala Komisia, výberová komisia výberového konania je viazaná podmienkami uvedenými v oznámení o výberovom konaní. V článku 5 prvom odseku prílohy III služobného poriadku, ktorý sa týka výberového konania, sa stanovuje, že „po preskúmaní [prihlášok] vypracuje výberová komisia zoznam uchádzačov, ktorí spĺňajú požiadavky uvedené v oznámení o výberovom konaní“. Účelom tohto ustanovenia je splniť základnú úlohu, ktorú musí oznámenie o výberovom konaní zohrávať podľa služobného poriadku, a tou je práve čo najpresnejšie informovať záujemcov o povahe podmienok požadovaných na obsadenie daného pracovného miesta, aby mohli posúdiť jednak, či sa majú prihlásiť, a jednak, ktoré doklady sú dôležité pre prácu výberovej komisie, a preto musia byť priložené k prihláške (pozri v tomto zmysle rozsudky z 28. júna 1979, Anselme a Constant/Komisia, 255/78, EU:C:1979:175, bod 9, a z 28. novembra 1991, Van Hecken/HSV, T-158/89, EU:T:1991:63, bod 23). Výberová komisia tak nemôže ani pridať výberové kritériá k výberovým kritériám uvedeným v oznámení o výberovom konaní, ako bolo rozhodnuté vo veciach, v ktorých boli vydané dva rozsudky uvedené v tomto bode, ani naopak ich odobrať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2018, UR/Komisia, T-761/17, neuvverejnený, EU:T:2018:968, bod 67).

21 V tomto prípade, ako je vysvetlené v bode 3 vyššie, sa v oznámení o výberovom konaní uvádza, že pokiaľ ide o kvalifikáciu, požaduje sa „úroveň vzdelania zodpovedajúca dokončenému vysokoškolskému štúdiu, osvedčená jedným z nasledujúcich diplomov v oblasti chorvátskeho práva: Diploma iz hrvatskog prava stečena na sveučilišnom studiju (magistar/magistra prava ili diplomirani pravnik/diplomirana pravica)“. Toto ustanovenie, ktoré výslovne odkazuje na chorvátske právnické tituly, nemohla výberová komisia vykladať tak, že jej umožňuje, aby v súlade s oznámením o výberovom konaní pripustila rovnocennosť získania týchto diplomov. Takýto názor zaujala aj porota vo svojom rozhodnutí z 3. septembra 2020:

„Na základe údajov uvedených vo Vašej prihláške nespĺňate podmienky prijatia týkajúce sa kvalifikácie: nemáte úroveň vzdelania zodpovedajúcu úplnému cyklu vysokoškolského štúdia, osvedčenú jedným z [požadovaných] diplomov v oblasti chorvátskeho práva.“

22 Treba sa teda domnievať, že žalobca výberovej komisii vytýka, že postupovala v súlade s nezákonným oznámením o výberovom konaní. Inými slovami, treba sa domnievať, že žalobca najmä prostredníctvom žalobných dôvodov a tvrdení uvedených v bodoch 14 až 16 vyššie vzniesol námietku nezákonnosti v zmysle článku 277 ZFEÚ, pokiaľ ide o ustanovenie oznámenia o výberovom konaní týkajúce sa požadovaných kvalifikácií, najmä z dôvodu porušenia článku 45 ZFEÚ.

23 V tejto súvislosti právo Únie nevyžaduje formálny dôvod nezákonnosti. Námietku nezákonnosti možno totiž vzniesť implicitne, ak zo žaloby relatívne jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa v skutočnosti formuluje takúto výhradu (pozri rozsudok z 27. novembra 2018, Hnutie za Európu národov a slobôd/Parlament, T-829/16, EU:T:2018:840, bod 66 a citovanú judikatúru).

24 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdila Komisia v duplike, žalobcovo odvolanie sa na článok 45 ZFEÚ vo fáze repliky, najmä v súvislosti s výkladom, ktorý bol k nemu poskytnutý vo veci Brouillard I, nie je v tomto konaní oneskorené, a preto nie je neprípustné podľa článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý zakazuje uvádzať nové žalobné dôvody v priebehu konania, pokiaľ sa tieto dôvody nezakladajú na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania. Ako vyplýva z bodu 16 vyššie, odkaz na článok 45 ZFEÚ v replike je len rozšírením žalobných dôvodov výslovne uvedených v žalobe, keďže žalobca v žalobe v podstate namietal, že nebola zohľadnená hodnota jeho francúzskeho diplomu v Chorvátsku a jeho profesijné skúsenosti nadobudnuté čiastočne mimo Chorvátska, čo sú prvky, ktoré môžu byť priamo relevantné pri posudzovaní aktu z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z tohto ustanovenia, ako boli vyložené vo veci Brouillard I (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 19. mája 1983, Verros/Parlament, 306/81, EU:C:1983:143, body 9 a 10, a z 26. februára 2016, Bodson a i./EIB, T-240/14 P, EU:T:2016:104, bod 30). Pokiaľ ide konkrétne o odvolanie sa na rozsudok Brouillard I, treba zdôrazniť, že žalobcovi nič nebráni v tom, aby v priebehu konania uvádzal ďalšie precedensy v judikatúre, pokiaľ podporujú žalobný dôvod, ktorý je sám prípustný.

25 Na druhej strane Komisia správne tvrdila, že žalobné dôvody uvedené v replike, ktoré vychádzajú z porušenia článku 5 ods. 3 písm. c) a článku 27 služobného poriadku, sú neprípustné. Argumentácia uvedená v žalobe totiž dostatočne priamo nevedie k tomu, aby mohlo byť preukázané, že tieto ustanovenia neboli dodržané, a v priebehu konania sa neobjavila žiadna nová skutočnosť, ktorá by odôvodňovala predloženie takýchto nových žalobných dôvodov v štádiu repliky.

- 26 Po spresnení týchto skutočností treba najprv preskúmať žalobný dôvod, podľa ktorého oznámenie o výberovom konaní viedlo výberovú komisiu k zásahu do právomoci chorvátskych orgánov uznať francúzsky diplom žalobcu za rovnocenný s chorvátskym diplomom na základe odborného uznávania zahraničných vysokoškolských diplomov na účely zamestnania v Chorvátsku.
- 27 Tento žalobný dôvod sa musí zamietnuť. Oznámenie o výberovom konaní nevedlo výberovú komisiu k spochybneniu skutočnosti, že francúzsky diplom žalobcu bol rozhodnutím chorvátskeho orgánu príslušného na účely odborného uznávania zahraničných vysokoškolských diplomov na účely zamestnania v Chorvátsku uznaný za rovnocenný s chorvátskym diplomom. Toto vnútroštátne uznanie na tieto účely však neznamená, že by tento francúzsky diplom mal byť automaticky uznaný za rovnocenný s chorvátskymi diplomami požadovanými v oznámení o výberovom konaní na účely výberového konania v inštitúcii Únie. Chorvátske orgány nemajú právomoc určovať podmienky prijímania do takejto inštitúcie. V tomto prípade preto oznámenie o výberovom konaní nemohlo viesť k tomu, aby porota zasiahla do právomocí chorvátskych orgánov. Treba však hneď na začiatku spresniť, že toto konštatovanie neznamená, že inštitúcia Únie, ktorá organizuje výberové konanie, nesmie pri posudzovaní žiadostí o zamestnanie v žiadnom prípade zohľadniť takéto vnútroštátne uznanie.
- 28 Následne je potrebné preskúmať žalobný dôvod, podľa ktorého je oznámenie o výberovom konaní uverejnené v tejto veci v mene Súdneho dvora Európskej únie vzhľadom na situáciu žalobcu, ako ju uvádza vo svojej žalobe, v rozpore s článkom 45 ZFEÚ.
- 29 V článku 45 ZFEÚ sa okrem iného stanovuje, že v rámci Únie sa voľný pohyb pracovníkov zabezpečí a s výnimkou obmedzení a podmienok, ktoré nie sú v prejednávanej veci relevantné, zahŕňa právo uchádzať sa o skutočne ponúkané pracovné miesta, voľne sa pohybovať na území členských štátov a zdržiavať sa v niektorom z členských štátov na účely zamestnania.
- 30 V prípade, že pracovník využil svoju slobodu pohybu medzi členskými štátmi, môže sa, ak sú splnené podmienky na uplatnenie tohto ustanovenia, dovolávať článku 45 ZFEÚ pred inštitúciou Únie rovnako ako pred orgánmi členských štátov (pozri v tomto zmysle spoločne rozsudky z 15. marca 1989, Echternach a Moritz, 389/87 a 390/87, EU:C:1989:130, bod 11; zo 6. októbra 2016, Adrien a i., C-466/15, EU:C:2016:749, bod 25, a zo 14. septembra 2015, Brouillard/Súdny dvor, T-420/13, neuvverejnený, ďalej len „rozsudok Brouillard II“, EU:T:2015:633, bod 93).
- 31 V prejednávanej veci sa žalobca, ktorý ukončil vysokoškolské štúdium v inom členskom štáte, než ktorého je štátnym príslušníkom, teda v Chorvátsku, môže pri získaní prístupu k pracovnému miestu v inštitúcii Únie účinne odvolávať na článok 45 ZFEÚ, pokiaľ táto inštitúcia na tento účel neuzná za rovnocenné titul z odboru právo, ktorý získal vo Francúzsku, a tituly z odboru právo ekvivalentného stupňa udelené v Chorvátsku, ktoré boli požadované v oznámení o výberovom konaní. Voľný pohyb štátnych príslušníkov členských štátov stanovený Zmluvou o FEÚ by totiž nebol úplne uskutočnený, ak by sa výhoda vyplývajúca z tohto ustanovenia odoprela tým štátnym príslušníkom, ktorí využili možnosti stanovené právom Únie a získali vo svoj prospech odbornú alebo vysokoškolskú kvalifikáciu v iných členských štátoch, než je štát, ktorého sú štátnymi príslušníkmi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 31. marca 1993, Kraus, C-19/92, EU:C:1993:125, body 16 a 17, a Brouillard I, body 27 až 29).
- 32 Ďalej treba poznamenať, že oznámenie o výberovom konaní, v ktorom sa uvádza, že pokiaľ ide o kvalifikáciu, vyžadovala sa „úroveň vzdelania zodpovedajúca dokončenému vysokoškolskému štúdiu, osvedčená jedným z [vymenovaných] diplomov v oblasti chorvátskeho práva“, je

formulované ako oznámenie o výberovom konaní, o ktoré išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Brouillard III. V tomto rozsudku sa konštatovalo, že takáto formulácia skutočne naznačuje, že sa vyžaduje dosiahnutie jedného z uvedených právnických titulov, ale nie absolvovanie konkrétneho kurzu alebo osvojenie si viacerých konkrétnych disciplín v rámci kurzu, ktorý vedie k udeleniu jedného z týchto titulov (rozsudok Brouillard III, body 49 a 50). Všeobecný súd nemá dôvod odchyliť sa od tohto výkladu v prejednávanej veci, čo Komisia potvrdila, ako je uvedené v bode 17 vyššie. Uchádzači, ktorí absolvovali časť svojho štúdia mimo Chorvátska, preto neboli vylúčení z predmetného výberového konania len z tohto dôvodu.

- 33 Treba ešte poznamenať, že ak neexistujú harmonizačné opatrenia prijaté na tento účel na základe článku 46 ZFEÚ, článok 45 ZFEÚ neukladá subjektu, ktorý pri prijímaní pracovníka vyžaduje od uchádzačov, aby boli držiteľmi určitých špecifických diplomov, aby automaticky akceptoval ako rovnocenné s týmito diplomami iné diplomy vydané v iných členských štátoch, aj keď tieto diplomy potvrdzujú rovnakú úroveň štúdia v tom istom odbore.
- 34 Bez uvedenej harmonizácie je totiž takýto subjekt oprávnený vymedziť špecifické znalosti a kvalifikáciu, ktoré sú potrebné na výkon dotknutého zamestnania, a požadovať predloženie diplomu potvrdzujúceho nadobudnutie týchto znalostí a kvalifikácie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 1991, Vlassopoulou, C-340/89, EU:C:1991:193, bod 9, a Brouillard I, body 48 až 50). Konkrétne inštitúcia Únie má s výhradou minimálnych požiadaviek stanovených v služobnom poriadku, širokú diskrečnú právomoc určiť kritériá spôsobilosti požadované pre pracovné miesta, ktoré sa majú obsadiť (rozsudky zo 16. októbra 1975, Deboeck/Komisia, 90/74, EU:C:1975:128, bod 29, a z 27. septembra 2006, Blackler/Parlament, T-420/04, EU:T:2006:282, bod 45). Okrem toho v prejednávanej veci žalobca nespochybňuje, že uchádzači vo výberovom konaní, ktorého sa zúčastnil a ktorého cieľom bolo prijať právnikov lingvistov s chorvátskym jazykom na Súdny dvor Európskej únie, museli mať dôkladné znalosti chorvátskeho právneho systému a právnej terminológie, čo mali preukázať chorvátske právnické diplomy.
- 35 Hoci však článok 45 ZFEÚ vyžaduje, aby sa na účely porovnania schopností osvedčených týmito diplomami na jednej strane so schopnosťami osvedčenými diplomami požadovanými príslušným subjektom na strane druhej zohľadnili iné diplomy udelené v iných členských štátoch, ktoré predložili uchádzači (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 1991, Vlassopoulou, C-340/89, EU:C:1991:193, body 16 až 19, a Brouillard I, body 54 a 55), toto ustanovenie nestanovuje žiadne automatické uznávanie rovnocennosti medzi rôznymi diplomami.
- 36 Oznámenie o výberovom konaní, do ktorého sa žalobca prihlásil, teda neporušuje článok 45 ZFEÚ len preto, že nestanovuje, že diplomy z oblasti práva udelené v iných členských štátoch ako v Chorvátsku, ktoré potvrdzujú rovnakú úroveň štúdia ako požadované chorvátske diplomy, a to aj keby ich chorvátske orgány uznali za rovnocenné s týmito diplomami, sa v rámci tohto výberového konania automaticky uznávajú za rovnocenné.
- 37 Nezohľadnenie štúdia, ktoré je doložené diplomom, a odbornej praxe, ktorú pracovník uchádzajúci sa o zamestnanie absolvoval a získal využitím slobody pohybu medzi členskými štátmi zakotvenej v článku 45 ZFEÚ, by však viedlo k obmedzeniu rozsahu tejto základnej slobody zaručenej Zmluvou o FEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 31. marca 1993, Kraus, C-19/92, EU:C:1993:125, bod 32, a z 10. decembra 2009, Pešla, C-345/08, EU:C:2009:771, bod 36). V tejto súvislosti žalobca v prejednávanej veci poukazuje najmä na vec, ktorá viedla k vyhláseniu rozsudku Brouillard I.

- 38 Vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Brouillard I, belgický štátny príslušník, pán Brouillard, začal svoje vysokoškolské štúdium v Belgicku a následne získal vo Francúzsku rovnaký magisterský titul ako žalobca v tejto veci, a to magisterský titul „právo, ekonómia a manažment na profesionálne účely so zameraním na súkromné právo, špecializácia právnik lingvista“ na univerzite v Poitiers. V roku 2011, keď už pracoval v Belgicku na Cour de cassation (Kasačný súd) sa prihlásil do výberového konania, ktorým sa prijímali referendári na tomto súde. Jeho prihláška bola vyhlásená za neprípustnú z dôvodu, že mal mať doktorát alebo magisterský titul z belgickej univerzity, ktorý by potvrdzoval jeho vhodnosť na túto pozíciu. Jeho žiadosť o uznanie rovnocennosti jeho francúzskeho magisterského titulu s belgickým magisterským titulom v odbore právo následne príslušný belgický orgán zamietol s odôvodnením, že jeho štúdium v zahraničí nezodpovedalo požiadavkám belgických právnických fakúlt, ktoré by ho pripravili na výkon právnických funkcií v belgickom právnom systéme. Konkrétne dotknutá osoba nezískala počas svojho štúdia určité schopnosti v oblasti belgického práva. Po tom, čo pán Brouillard podal proti rozhodnutiu o neprípustnosti jeho prihlášky žalobu, belgická Conseil d'État (Štátna rada, Belgicko) položila Súdnemu dvoru niekoľko prejudiciálnych otázok.
- 39 V bode 47 rozsudku Brouillard I Súdny dvor zhrnul príslušné otázky takto:
- „... vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či sa má článok 45 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby za okolností, aké existujú v spore veci samej, výberová komisia pri výberovom konaní na miesto referendára na súde členského štátu, ak posudzuje žiadosť štátneho príslušníka tohto členského štátu o účasť na tomto výberovom konaní, podriadila túto účasť držbou diplomov vyžadovaných právnou úpravou tohto členského štátu alebo uznaním akademickej rovnocennosti magisterského diplomu vydaného univerzitou iného členského štátu bez toho, aby vzala do úvahy diplomy, certifikáty a ďalšie doklady ako celok spolu s odbornou praxou dotknutej osoby, tak, že vykoná porovnanie odbornej kvalifikácie osvedčenej týmito dokladmi s odbornou kvalifikáciou, ktorú vyžaduje predmetná právna úprava.“
- 40 Touto formuláciou Súdny dvor rozlišoval medzi všeobecnou rovnocennosťou diplomu udeleného v inom členskom štáte, uznaným alebo neuznaným v jednom členskom štáte na jednej strane a posúdením *in concreto*, ktoré môže vykonať výberová komisia, okrem iného pokiaľ ide o primeranosť kvalifikácií, vrátane odbornej praxe, získaných uchádzačom, ktorý využil svoje právo na slobodu pohybu medzi členskými štátmi, pokiaľ ide o kvalifikácie potrebné na účasť v tomto výberovom konaní. V bode 50 rozsudku Brouillard I Súdny dvor spresnil, že v tomto prípade má dotknutý členský štát možnosť slobodne určiť znalosti a kvalifikácie, ktoré považuje za potrebné na prístup k predmetným funkciám.
- 41 V bodoch 53 a 54 rozsudku Brouillard I Súdny dvor pripomenul, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje kvalifikačné požiadavky, aj keď sa uplatňuje bez diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, môže mať za následok obmedzenie výkonu slobody pohybu pracovníkov, ak predmetná vnútroštátna právna úprava nezohľadňuje vedomosti a kvalifikácie, ktoré už dotknutá osoba získala v inom členskom štáte. Vyvodil z toho, že orgány členského štátu, ktoré rozhodujú o žiadosti občana Únie o povolenie výkonu povolania, ku ktorému je podľa vnútroštátnej právnej úpravy prístup podmienený získaním diplomu alebo odbornej kvalifikácie, alebo dovŕšením určitého obdobia praxe, zohľadní všetky diplomy, osvedčenia a iné doklady o formálnej kvalifikácii, ako aj relevantnú prax dotknutej osoby, pričom porovná schopnosti potvrdené takouto kvalifikáciou a praxou na jednej strane so znalosťami a kvalifikáciami požadovanými vnútroštátnymi právnymi predpismi na druhej strane.

- 42 V bode 57 rozsudku Brouillard I Súdny dvor pripomenul, že v prípade, že porovnanie diplomov získaných v iných členských štátoch s požadovanými vnútroštátnymi diplomami, vedie k zisteniu len čiastočnej zhody medzi kvalifikáciami potvrdenými týmito rôznymi diplomami, najmä z dôvodu rozdielov v právnom rámci medzi členskými štátmi, príslušný orgán môže od dotknutej osoby požadovať, aby preukázala, že získala chýbajúce znalosti a kvalifikácie.
- 43 V bodoch 58 a 59 rozsudku Brouillard I Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že je úlohou príslušných vnútroštátnych orgánov posúdiť, či znalosti získané v hostiteľskom členskom štáte, či už v rámci štúdia alebo praktických skúseností, môžu byť relevantné na účely preukázania chýbajúcich znalostí, a že keďže všetky praktické skúsenosti s výkonom príbuzných činností môžu zväčšiť znalosti žiadateľa, príslušný orgán musí zohľadniť akékoľvek praktické skúsenosti súvisiace s výkonom povolania, o prístup ku ktorému sa žiada. Súdny dvor dodal, že presnú hodnotu, ktorú treba priradiť tejto skúsenosti, musí určiť príslušný orgán s ohľadom na konkrétne vykonávané úlohy, vedomosti získané a použité pri výkone týchto úloh, ako aj na zodpovednosť a stupeň nezávislosti priznané dotknutej osobe.
- 44 V bode 65 rozsudku Brouillard I Súdny dvor okrem iného uviedol, že profesijné skúsenosti pána Brouillarda, najmä tie, ktoré získal v službách belgického Cour de cassation (Kasačný súd), sa môžu javiť ako relevantné.
- 45 Súdny dvor teda vnútroštátnemu súdu, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania odpovedal, že článok 45 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby za okolností, o aké ide v spore vo veci samej, výberová komisia pri výberovom konaní na miesto referendára na súde členského štátu, ak posudzuje žiadosť štátneho príslušníka tohto členského štátu o účasť na tomto výberovom konaní, podriadila túto účasť držbou diplomov vyžadovaných právnou úpravou tohto členského štátu alebo uznaním akademickej rovnocennosti magisterského diplomu vydaného univerzitou iného členského štátu bez toho, aby vzala do úvahy diplomy, certifikáty a ďalšie doklady ako celok spolu s odbornou praxou dotknutej osoby, tak, že vykoná porovnanie odbornej kvalifikácie osvedčenej týmito dokladmi s odbornou kvalifikáciou, ktorú vyžaduje predmetná právna úprava.
- 46 Keďže ako bolo uvedené v bode 30 vyššie, inštitúcie Únie sú rovnako ako orgány členských štátov viazané zásadami vyplývajúcimi z článku 45 ZFEÚ v situáciách, v ktorých sa tento článok uplatňuje, treba konštatovať veľmi úzku analógiu medzi situáciou, ktorá viedla k rozsudku Brouillard I, na ktorý sa odvoláva žalobca, a situáciou, ktorá viedla k prejednávanej veci.
- 47 Preto ako tvrdí žalobca, jeho prihláška do výberového konania, do ktorého sa prihlásil, nemohla byť zamietnutá len z toho dôvodu, že nebol držiteľom jedného z diplomov v oblasti chorvátskeho práva požadovaných v oznámení o výberovom konaní, keďže vo svojej prihláške neuviedol len, že je držiteľom magisterského titulu v odbore francúzske právo na rovnocennej úrovni, ktorý je v Chorvátsku jednoznačne uznávaný na účely prístupu k povolaniu advokáta, ale aj odbornú prax v dobe trvania niečo vyše troch rokov ako prekladateľ v Európskom parlamente v oddelení chorvátskeho jazyka a 18 mesiacov ako advokátsky koncipient v Chorvátsku. Takéto dôkazy mohli prispieť k preukázaniu toho, že žalobca mal rovnakú kvalifikáciu, akú potvrdzovali požadované chorvátske diplomy, ale ktorú získal inak, najmä v súvislosti s výkonom slobody pohybu v rámci Únie, čo výberová komisia mala byť schopná overiť. Ako však vyplýva z bodu 6 vyššie, výberová komisia nebola vzhľadom na znenie oznámenia o výberovom konaní uvedené v bode 3 vyššie, schopná pri skúmaní prihlášky žalobcu prekročiť rámec konštatovania, že žalobca nemá jeden z požadovaných chorvátskych diplomov a že jeho francúzsky diplom ani uznanie tohto diplomu na účely zamestnania v Chorvátsku, nepreukazuje znalosť chorvátskeho

právneho systému a právnej terminológie. V dôsledku toho výberová komisia nemohla preskúmať skutočný význam uznania francúzskeho diplomu žalobcu pre výkon právnickej funkcie v Chorvátsku, ani to, či tento prvok spolu s jeho odbornou praxou môže potvrdiť jeho znalosť chorvátskeho právneho systému a právnej terminológie na rovnakej úrovni, ako to preukazuje získanie požadovaných diplomov v oblasti chorvátskeho práva.

- 48 Treba zdôrazniť, že v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, ustanovenie uvedené v oznámení o výberovom konaní, v osobitných podmienkach prijímania do zamestnania, že sa nevyžaduje žiadna odborná prax – navyše v rozpore s iným ustanovením, ktoré stanovuje, že takáto prax predstavuje jedno z kritérií pre prípadný výber „na základe kvalifikácie“, označený ako „prehľad schopností“, ku ktorému dôjde na základe informácií poskytnutých v prihláške, ktorým by v prípade potreby bol počet uchádzačov pripustených ku skúškam znížený na dvadsaťnásobok plánovaného počtu úspešných uchádzačov – nemôže brániť tomu, aby sa v súlade s výkladom článku 45 ZFEÚ uvedeným v judikatúre zohľadňovala odborná prax s cieľom overiť, či kvalifikáciu, ktorú potvrdzujú vnútroštátne diplomy požadované v oznámení o výberovom konaní, spĺňa iným spôsobom uchádzač, ktorý tieto diplomy nemá a ktorý sa môže odvolávať na ustanovenia článku 45 ZFEÚ.
- 49 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na situáciu žalobcu a keďže výberová komisia nemala možnosť preskúmať jeho prihlášku v súlade so zásadami vyplývajúcimi z článku 45 ZFEÚ, oznámenie o výberovom konaní sa vyznačuje nezákonnosťou v rozsahu, v akom jeho ustanovenie týkajúce sa kvalifikácie a diplomov viedlo k vylúčeniu tejto prihlášky len z dôvodu, že žalobca nemal jeden z diplomov chorvátskeho práva požadovaných v tomto oznámení. Keďže výberová komisia založila napadnuté rozhodnutie na tomto ustanovení oznámenia o výberovom konaní, ktoré treba podľa článku 277 ZFEÚ vyhlásiť za neuplatniteľné na žalobcu, napadnuté rozhodnutie treba zrušiť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia účastníkov konania.

O trovách

- 50 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom žalobcu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie výberovej komisie z 12. októbra 2020, ktorým bola zamietnutá žiadosť OQ o preskúmanie a ktorým nebol pripustený do ďalšieho štádia verejného výberového konania EPSO/AD/378/20 na vytvorenie rezervného zoznamu „právnikov lingvistov (AD 7) s chorvátskym jazykom (HR)“ pre Súdny dvor Európskej únie, sa zrušuje.**
- 2. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli OQ.**

Gervasoni

Madise

Martín y Pérez de Nanclares

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. septembra 2022.

Podpisy